

Niedziela Męki Pańskiej [Palmowa]
Kaplica Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny
Papieskie Kolegium Północnoamerykańskie, Rzym
2 kwietnia 2023 r.

Iz 50, 4-7
Ps 22, 8-9. 17-18. 19-20. 23-24
Flp 2, 6-11
Mt 26, 14-27, 66

Homilia

Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus, na wieki wieków. Amen.

Obchody najświętszych dni Roku Kościelnego rozpoczynają się procesją przypominającą triumfalny wjazd Chrystusa do Jerozolimy, w celu świętowania Jego ostatniej Paschy, Paschy, którą na zawsze przemienił przez swoją mękę, śmierć, Zmartwychwstanie i Wniebowstąpienie. Święty Paweł w *Liście do Filipian* wyraża wielką tajemnicę, której celebrację rozpoczynamy dzisiaj i będziemy ją celebrować przez cały Wielki Tydzień: Chrystus, Bóg Syn Wcielony, który „stawszy się posłusznym aż do śmierci – i to śmierci krzyżowej¹”, zasiada po prawicy Ojca, „jest Panem, ku chwale Boga Ojca²”. Chrystus zaprawdę jest Królem nieba i ziemi. Objawił On swoją królewską chwałę, oddając się w ręce tych, którzy sztydził z Niego, poddali Go okrutnej męce, a następnie stracili Go w najbardziej haniebny sposób, jaki był możliwy w tamtych czasach. Podał się cierpieniu i śmierci, wiedząc, że „wstydu nie dozna”³, albowiem został posłany przez Boga Ojca, aby spełnić Jego obietnicę wiecznego zbawienia.

Dzisiaj niesiemy pobłogosławione palmy i wychwalamy Chrystusa jako naszego Króla, wiedząc, że Jego królewskość realizuje się przez wylanie Jego życia za nas na Kalwarii, które wciąż odnawia się w składanej przez nas Ofierze Eucharystycznej. Kiedy Pan nasz Jezus Chrystus umarł za nas na Krzyżu, Jego Królewskie Serce zostało przebite włócznią rzymskiego żołnierza, co było znakiem wylania całego Jego życia dla naszego wiecznego zbawienia; Jego chwalebne Królewskie Serce pozostaje na wieki przebite, otwarte, aby przyjąć naszą cześć, nasze serca i przemienić je przez niezmiernie i nieustające wylanie Bożej łaski, czyniąc nasze

---

¹ Flp 2,8.

² Flp 2, 11.

³ Iz 50, 7.

serca podobnymi do Jego własnych w czystej i bezinteresownej miłości. Po dzisiejszej Mszy Świętej zabierzmy ze sobą poświęconą palmę i intronizujemy ją przy krucyfiksie lub obrazie Najświętszego Serca Pana Jezusa, aby każdego dnia i przez cały dzień przypominała nam o całkowitym oddaniu naszych serc Jezusowi Chrystusowi, naszemu Panu i Królowi.

Podobnie jak dzisiaj w sposób mistyczny towarzyszyliśmy naszemu Panu podczas Jego chwalebego wjazdu do Jerozolimy, tak samo towarzyszymy Mu przez cały Wielki Tydzień w Drodze Krzyżowej, drodze Jego wiecznej chwały i zadatku tej samej chwały, którą On wyjednał dla nas jako nasze trwałe dziedzictwo. Oby nasze zjednoczenie z Chrystusem w tych najświętszych dniach stało się formą naszego codziennego życia, jak uczy nas nasz Pan w Ewangelii: „Jeśli kto chce pójść za Mną, niech się zaprze samego siebie, niech weźmie krzyż swój i niech Mnie naśladuje”⁴.

Dziś i przez cały Wielki Tydzień rozważajmy tajemnicę cierpienia i konania Chrystusa, tajemnicę Jego Królewskiego Serca, przebitego po tym, jak oddał za nas życie na Krzyżu. Rozważając Drogę Krzyżową, zjednoczmy z cierpieniami Chrystusa cierpienia, które nosimy w naszym życiu i cierpienia naszych braci i siostr na całym świecie. W sposób szczególny zjednoczmy z cierpieniami Chrystusa cierpienia Jego Mistycznego Ciała, Kościoła, który doświadcza czasów wszechobecnego zamętu i błędów, których owocem są podziały, apostazja i schizma. Jednocząc nasze cierpienia z Męką i Śmiercią Chrystusa, módlmy się za nas samych oraz za naszych braci i siostry w Kościele i w świecie, abyśmy mieli serce niepodzielone, serce całkowicie zjednoczone z Sercem Jezusa, serce pokorne, które nie doznaje wstydu, gdyż należy całkowicie do Boga, ufając Jego Opatrzności i modląc się słowami: „Ty zaś, o Panie, nie stój z daleka; Pomocy moja, spiesz mi na ratunek!”⁵

Gdy trwamy w sposób mistyczny ze Świętym Janem Apostołem i Ewangelistą u stóp Krzyża Naszego Pana, niech nasze serca zjednoczą się z Niepokalanym Sercem Maryi. Niech będą całkowicie oddane Chrystusowi. Niech zawsze słuchają matczynej rady Matki Bożej, Matki Boskiej Łaski, której udziela Ona swym dzieciom w strapieniu: „Zróbcie wszystko, cokolwiek wam powie”⁶.

Niech nasze serca nabierają królewskiego charakteru w Królewskim Sercu Jezusa, królewskiego charakteru we wszystkich cnotach naszego Pana, cnotach, przez które jesteśmy inspirowani i umacniani do oddawania naszego życia na chwałę Boga i dla zbawienia naszego

---

⁴ Mt 16, 24.

⁵ Ps 22, 20.

⁶ J 2,5.

świata. Rozważajmy nauczanie papieża Jana Pawła II zawarte w jego pierwszej encyklice *Redemptor Hominis*. Nawiązując do rzeczywistości Królowania Chrystusa w ludzkim sercu, przypomina nam o królewskim charakterze naszego życia w Chrystusie, pisząc:

Jeśli zaś w świetle tej Chrystusowej postawy prawdziwie „panować” można tylko „służąc” — to równocześnie „służenie” domaga się tej duchowej dojrzałości, którą należy określić właśnie jako „panowanie”. Aby umiejętnie i skutecznie służyć drugim, trzeba umieć panować nad samym sobą, trzeba posiadać cnoty, które to panowanie umożliwiają. Nasze uczestnictwo w królewskim posłannictwie Chrystusa — w Jego właśnie „królewskiej posłudze” — jest ściśle związane z każdą dziedziną moralności chrześcijańskiej i ludzkiej zarazem⁷.

Królowanie Chrystusa nad sercami ludzkimi nie jest jakimś ideałem, do którego powołani są wszyscy, ale tylko nieliczni mogą go osiągnąć. Jest to raczej rzeczywistość łaski Bożej, która pomaga nawet najsłabszemu i poddanemu najcięższym próbom człowiekowi osiągnąć heroiczny stopień cnoty, jeśli tylko współpracuje on z tą łaską Bożą.

Chrystus ukrzyżowany i zmartwychwstały odnawia teraz dla nas w sposób sakramentalny Ofiarę, którą po raz pierwszy złożył na Kalwarii, Ofiarę, dla której wjechał do Jerozolimy w Niedzielę Palmową, Ofiarę, poprzez którą uwolnił nas od grzechu, Ofiarę, poprzez którą wyjednał dla nas życie wieczne. W Ofierze Eucharystycznej przyjmujemy wraz z Chrystusem krzyż, otrzymując niezrównany owoc Jego Ofiary: Jego Ciało, Krew, Duszę i Bóstwo, duchowy pokarm na naszą ziemską pielgrzymkę do domu, do Boga Ojca. Przyjmując Chrystusa w Komunii Świętej, nieśmy Go wszystkim, których spotykamy, zgodnie z Jego obietnicą:

„Jeśli ktoś jest spragniony, a wierzy we Mnie - niech przyjdzie do Mnie i pije! Jak rzekło Pismo: Strumienie wody żywej popłyną z jego wnętrza”⁸.

⁷ “Si igitur secundum illum Christi habitum vel affectum aliquis «regnare» proprie valet duntaxat «serviando», simul postulat illud «serviendi» officium talem maturitatem spiritualem, quae dicenda sit prorsus significare aliquem «regnare». Ut quis ideo digne efficaciterque ceteris inserviat, oportet is dominetur in semet ipsum possideatque virtutes, quae permittant, ut ita dominetur. Nostra participatio regalis missionis Christi – illius quidem «muneris regalis» – arcto vinculo cohaeret cum omni regione doctrinae moralis, tam chistianae quam etiam humanae.” Ioannes Paulus PP. II, Litterae Encyclicae *Redemptor Hominis*, “Pontificali eius Ministerio ineunte,” 4 Martii 1979, *Acta Apostolicae Sedis*, 71 (1979), 316, n. 21. Polskie tłumaczenie: https://www.vatican.va/content/john-paul-ii/pl/encyclicals/documents/hf_jp-ii_enc_04031979_redemptor-hominis.html

⁸ J 7, 37-38.

W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Amen.

Kardynał Raymond Leo Burke

Tłum. Izabella Parowicz